

עמ"ת 24051/06/15 - מדינת ישראל נגד ח א

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 24051-06-15 מדינת ישראל נ' א (עציר)

בפני	כבוד השופטת תמר נאות פרי
<u>העוררת</u>	מדינת ישראל
נגד	
<u>המשיב</u>	ח א (עציר)

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט השלום בחיפה מיום 10/6/15 (כב' השופט כנעאן) במ"ת 50578-05-15, אשר בה הורה כב' השופט קמא על שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום ביום 27/5/15, ובו מיוחסים לו איומים.

הטענה הינה, כי בין חודש אפריל לחודש מאי בשנת 2015, במועד מדויק שאינו ידוע, שהה המשיב בבית של המתלוננת שהינה זוגתו לשעבר. כפי שנטען בכתב האישום, המשיב לא היה שבע נחת מהעובדה שלמתלוננת יש בן זוג חדש ואז איים על המתלוננת בכך שיפגע בבת הקטינה שלה (בת 16), בכך שאמר לה: "אני עוד אשכב עם הבת שלך, אני אאנס את הבת שלך", והכל במטרה להפחידה.

כתוצאה מהאמור, נתקפה המתלוננת בחרדה והורתה לנציגי המסגרת החינוכית ששם שוהה הקטינה, שלא לשחררה לביתה, כלומר, שלא לאפשר לה להגיע אל הבית של המתלוננת לחופשות, מחשש שמא המשיב יפגע בה, והקטינה נסעה בחופשה לבית הסבתא בירושלים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

בדיון הראשון שהתקיים ביום 2/6/15, טענו הצדדים, בעיקר בכל הנוגע לשאלת קיומן של ראיות לכאורה. בהחלטה שניתנה ביום 7/6/15, קבע כב' השופט קמא כי קיימות ראיות לכאורה, אם כי הראיות סובלות מחולשה.

באשר לעילת המעצר נקבע כי קיימת עילה הן בשים לב לכך שהמדובר על מסגרת משפחתית והן לאור העבר הפלילי של המשיב. מסיים בית המשפט את אותו הדיון באומרו שלאור החולשה מצד אחד בכל הנוגע לתשתית הראייתית ולאור

המסוכנות מן הצד השני - יש לשקול שחרור בתנאים והדין נקבע לדיון המשך לצורך הצגת חלופה.

בדיון הנוסף, ביום 10/6/15, הוצעה חלופה בדמות בתו של המשיב. לאחר חקירתה, קבע כב' השופט כי ניתן להסתפק בחלופה, הגם שיש לבת, המפקחת, עבר פלילי, וזאת נוכח החולשה הקיימת בכל הנוגע לתשתית הראייתית אותה הגדיר השופט כחולשה שאינה מבוטלת.

בהתאם, הורה כב' ביהמ"ש הנכבד על שחרור למעצר בית חלקי בבית הבת, כאשר למעשה הפיקוח מצד הבת יהא למשך 24 שעות ביממה אלא שבחלק מהשעות ישהו השניים בבית של הבת בטירת הכרמל (בשעות 20:00 עד 08:00) ובשאר השעות - יוכל המשיב להימצא מחוץ לבית, אך בפיקוחה הרציף של הבת. עוד נקבע, כי על המשיב להתייצב בכל יום בתחנת המשטרה בשעות מסוימות.

בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טענה העוררת - המדינה, כי לא ניתן להסתפק בחלופה. לשיטתה, התשתית הראייתית טובה בהרבה מאשר זו אשר לה טוען הסניגור וכי בהינתן התשתית, ולאור המסוכנות - לא ניתן לאיין את המסוכנות בחלופה כפי שגובשה.

המשיב מנגד, מבקש לאמץ את החלטת ביהמ"ש קמא ולהותירה על כנה.

תחילה אתייחס בקצרה למחלוקת שבין הצדדים בכל הנוגע לתשתית הראייתית, שכן דומה כי זו הייתה עיקר המחלוקת.

תחילתו של האירוע ביום 21/5/15 בשעות הבוקר, או אז התקשרה המתלוננת למשטרה וטענה כי המשיב מטריד אותה בכך שעוקב אחריה לכל מקום ומאיים לפגוע ברכושה וברכוש הקרובים לה.

העדות הראשונה שנגבתה מהמתלוננת הייתה ביום 21/5/15 בשעה 08:40. בעדות זו טענה המתלוננת, כי המשיב הגיע לביתה ותיקן לה את המזגן ולאחר שביקשה ממנו לעזוב התחיל לקלל ואמר שהוא ישבור את המזגן ואת החלונות ולאחר מכן הלך. אחרי פרק זמן מסוים הוא חזר ואיים עליה שיעשה לה את המוות ושהוא "יפוצץ" את החבר שלה. היא עוד טוענת, שהוא איים לתקוף אותה עם מקל שהיה בידו ושהיא מרגישה מאוימת ולא מעוניינת לחזור אליו. בסוף החקירה, היא מוסיפה כי במועד אחר, קודם לאירוע האחרון, המשיב אף איים שהוא ישכב עם הבת שלה, שהיא בת 16, וזאת על מנת להתנקם בה (עמ' 2 שורה 8).

העדות השנייה נגבתה באותו יום, 21/5/15 בשעה 10:33. בעדות זו היא מסבירה כי היא והמשיב היו בני זוג למשך 7 שנים וכי הם נפרדו כחודש לפני החקירה. היא מסבירה, כי יש להם ילדה משותפת בת כ-3 מהקשר. עוד מסבירה המתלוננת כי יש לה 3 ילדים מנישואים קודמים וכי שלושתם נמצאים בפנימיית "אהבה" בקרית ביאליק. לשיטתה, כחודש וחצי לפני התלונה, היא נכנסה יום אחד לחדר השינה שלה וראתה את המשיב שוכב על המיטה כאשר הבת הגדולה שלה יושבת על המיטה והיה נדמה לה שהיא ראתה שהשניים מחזיקים ידיים. לטענתה, היא כעסה מאד בגלל

הסיטואציה והתפתח ויכוח במהלכו ביקשה מהמשיב לעזוב את הבית. לשיטתה "בלהט הוויכוח" המשיב איים עליה שהוא עוד ישכב עם הבת שלה ויאנוס אותה ולאחר מכן עזב את הבית. לשיטתה, היא לא הגישה תלונה לגבי דבריו אלו אך יידעה את פקיד הסעד ואף דיווחה לעובדת הסוציאלית של הפנימייה לגבי האירוע. לשיטתה, מאז המקרה הילדים לא מגיעים הביתה מהפנימייה אלא יוצאים לחופשה לבית של האמא שלה בירושלים. בהמשך היא מסבירה, שמאז האירוע המשיב עוקב אחריה, מטריד אותה ומקלל אותה והיא אף מפרטת כמה דוגמאות, אם כי לשיטתה היא אפשרה לו להיכנס לדירה בכמה וכמה אירועים. לטענתה, היא אף סיפרה לגברות כרמית כהן ועדי כהן על ההטרדות והאיומים מצד המשיב.

עוד מוסיפה המתלוננת, כי באחד הימים, הגיע המשיב אליה לדירה, הלך למטבח, לקח סכין וחתך לעצמו את הידיים. היא נבהלה עד מאד, ביקשה משכן שיבוא וייקח אותו ובסוף אפשרה לו להישאר ולישון בביתה כיוון שלא היה לו לאיפה ללכת.

העדות השלישית נגבתה יום למחרת, ב-22/5/15. בעדות זו נשאלה המתלוננת לגבי מידע שמסרה לפיו בשלב מסוים המשיב חתך את ידיו באמצעות סכין, והיא טענה כי אכן כך היה ושהיא אף התקשרה לשכן בשם נועם בן שמחון וביקשה ממנו שיבוא וייקח את המשיב מהבית לאחר אותו אירוע. עוד נשאלה המתלוננת לגבי כך שהיא טענה שהמשיב גם איים על בת זוגתו הנוכחית, הגב' מ' ט, וזאת לאחר שהגב' ט נחקרה ומסרה שהמשיב לא איים עליה כלל וכלל. תשובת המתלוננת הייתה שהגב' ט לא מתלוננת כיוון שהיא מרגישה מאוימת ופחדת. היא נשאלת אם יש ממש בטענת המשיב לפיה ביום שבו הגישה את התלונה הוא נשאר ללון אצלה והשניים אף קיימו יחסי מין והיא מכחישה את הטענה. היא ממשיכה וחוזרת בהמשך החקירה על הטענה, לפיה המשיב איים בפגיעה בבת שלה בכך שישכב אתה ויאנוס אותה וטוענת כי הדברים הושמעו רק בפניה וכי הילדה לא שמעה את הדברים (עמ' 3 למעלה). המתלוננת נשאלת מדוע המשיב עזר לה לארוז את החפצים אם היא כל כך מפחדת ממנו והשיבה שיש לו "פיצול אישיות, כאשר ברגע אחד הוא יכול להיות נדיב ואדיב וברגע אחר הוא יכול להיות מפלצת". המתלוננת נשאלה בשלב זה אם היא מוכנה לעימות עם המשיב והשיבה בשלילה.

העדות הרביעית נגבתה ביום 25/5/15 בשעה 13:45. בעדות זו חזרה המתלוננת על הגרסה לפיה היא "זרקה את המשיב מהבית" בשל שאיים שישכב עם בתה ויאנוס אותה וטענה, כי היא מסרבת לבצע עמו עימות. המתלוננת נשאלת מדוע ביקשה מהמשיב לתקן לה את המזגן אם היא כל כך מפחדת ממנו והיא הסבירה כי הוא זה שהרס לה את המזגן באירוע קודם וכי אין לה כסף לשלם לאיש מקצוע לצורך התיקון ולכן ביקשה ממנו שיבצע אותו. היא אף נשאלה מדוע ביקשה מהמשיב לסייע לה לארוז את החפצים בבית לקראת מעבר דירה צפוי אם היא מפחדת ממנו ואם הוא מטריד אותה ושוב, תשובתה הייתה שיש לו "פיצול אישיות".

אם נסכם את עדות המתלוננת עד כה נמצא כי היא חוזרת כמה פעמים על הגרסה לגבי האיום הנטען. אמנם, לא ברור מתי בדיוק האירוע התרחש, ויש אפשרות כי הוא התרחש כחודש לפני התלונה, אך המתלוננת טוענת כי במהלך החודש המשיב הטריד אותה, משמע - אין המדובר באיום שלאחריו לא היה כל התנהלות עוקבת.

מנגד, יש לזקוף לחובת גרסת המתלוננת את העובדה שהיא אף ציינה בתלונותיה פרטים לגבי ההטרדות הנטענות, ולגבי חיתוך עם סכין וכו' - אשר ככל הנראה נבדקו ולא נמצאו להם תימוכין - היות וזכרם לא בא בכתב האישום. בנוסף,

הפחד מהמשיב אינו מתיישבת עם העובדה שהמשיב עזר למתלוננת לתקן את המזגן במועד אחד ולארוז את תכולת הבית במועד נוסף (לאחר האיום הנטען בפגיעה בבת).

העדה כרמית כהן, הדודה של המתלוננת, מסרה בהודעתה מיום 25/5/15 בשעה 15:36, כי המתלוננת סיפרה לה "לפני שבועיים", כי המשיב איים עליה ואמר לה שיאנוס את הבת שלה אשר נמצאת בפנימייה ועוד מסרה כי היחסים בין המשיב למתלוננת אינם טובים, כי המשיב כל הזמן מקלל את המתלוננת, מתקשר אליה והיא לא עונה והדבר נובע מכך שלמתלוננת יש בן זוג חדש (שורה 16).

העדה עדי כהן, חברה של המתלוננת, מסרה אף היא עדות ביום 26/5/15 בשעה 08:16 וטענה, כי הייתה עדה לכך שהמשיב "מציק" למתלוננת, מקלל אותה ואף היא טוענת כי המתלוננת סיפרה לה שהמשיב אמר לה שהוא יאנוס את הבת שלה הגדולה (שורה 15). עוד מסרה העדה, כי בגלל העובדה שהמצב בין בני הזוג הגיע לכך שהמשיב מאיים בפגיעה בילדים, המתלוננת "נשברה" והחליטה להיפרד סופית מהמשיב ואף הודיעה לפנימייה ששם שוהים הילדים, שלא לשחררם הביתה עד שהיא תעבור דירה, וזאת על מנת שהמשיב לא יפגע בהם (שורות 19-21). אף עדה זו מספרת שהחמרה נובעת מכך שלמתלוננת יש בן זוג חדש.

העובדת הסוציאלית בפנימיית אהבה, הגב' ליאורה פרלמן-כהן, מסרה הודעה ביום 26/5/15. עדה זו אחראית על שני הילדים של בני הזוג (קטין בן 11 וקטינה בת כ-15). העדה מוסרת, כי היא קיבלה שיחת טלפון מהמתלוננת בשעות הבוקר או הצהריים "בערך לפני 3 שבועות" והיא מסבירה כי המתלוננת הייתה מאד נסערת ודואגת במהלך השיחה ומסרה לה שהיא פוחדת שהילדים ייצאו הביתה כי המשיב איים שהוא "יאנוס לה את הילדה". שיחה נוספת התקיימה ב-14/5/15 בשעות הבוקר ואז לשיטת העובדת הסוציאלית, שוב מסרה המתלוננת שהמשיב מאיים עליה ועוקב אחריה ואף מסר לה כי הוא בדרך לפנימייה "לעשות לה סקנדל עם הילדים". העובדת הסוציאלית ממשיכה ומסבירה כי דיווחה לפקיד הסעד, בני מנגוס, אודות השיחה הראשונה על מנת להתייעץ עמו בדבר המשך המהלכים שכן הילדים היו אמורים לצאת מהפנימייה הביתה והוחלט שהם לא יצאו לביתם אלא לבית של הסבתא בירושלים. הילדים אכן יצאו לבית הסבתא בירושלים וחזרו כרגיל לפנימייה בתום הביקור.

שלוש העדויות הללו מחזקות את גרסת המתלוננת משמעותית, שכן שלושת מתייחסות לדברים שמסרה המתלוננת כמעט "בזמן אמת", והעובדה שהשלוש אינן זוכרות בדיוק מתי זה היה, אין משמעותית. הן מתייחסות לאותו איום מילולי ומוסרות כמעט את אותן המילים, ובמיוחד יש לתת משקל לכך שהמצב של המתלוננת "בזמן אמת" היה כזה אשר באמת הביא אותה לשלוח את הילדים לבית הסבתא לירושלים.

המשיב נחקר ביום 21/5/15 שעה 13:58. בחקירתו הוא נשאל רבות לגבי הטענות של המתלוננת לגבי כך שהוא מטריד אותה, עוקב אחריה ומקלל אותה, והוא הכחיש את כולן. היות ובכתב האישום אין התייחסות לטענות אלו, אין צורך להוסיף ולהידרש אליהן. עוד הוא נשאל לגבי הטענה של המתלוננת לפיה הוא גם מאיים על בת זוגתו הנוכחית, הגב' ט, אך גם נושא זה אינו דורש ליבון כיוון שאף לו אין זכר בכתב האישום (והגב' ט נחקרה והכחישה את הדברים). בעמ' 3 נשאל המשיב לגבי האירוע אשר במהלכו לפי הנטען איים בכך שיפגע בבת של המתלוננת ועמדתו הייתה כדלקמן: באותו יום הילדים היו בסלון והתעורר ביניהם ויכוח לגבי הטלוויזיה, כאשר כל אחד מעוניין לצפות בתכנית אחרת. לאור הוויכוח,

המתלוננת כעסה על הילדים, כיבתה להם את הטלוויזיה ולקחה להם את השלט והביאה אותו אל חדר השינה, ששם היה המשיב. בשלב זה הבת הגדולה נכנסה לחדר על מנת לקחת את השלט ובדיוק כאשר המשיב שם את היד על השלט וגם הילדה שמה ידה על השלט, נכנסה המתלוננת לחדר ולכן חשבה שהם מחזיקים ידיים. לטענתו, הוא לא איים בכך שיאנוס את הילדה, לא איים בכך שירצה לשכב אתה, טען כי הילדה בגיל של הבת שלו ושהוא לא העלה על דעתו מחשבות כגון אלו (שורות 68 עד 78). הוא אף טוען, כי אפשר לשאול את הילדה עצמה אם הוא אי פעם פגע בה, או ניסה לגעת בה, או ניסה להתחיל איתה וכו'. בחקירה זו הוא אף טוען, כי במועדים הרלבנטיים להגשת התלונה הנוכחית הוא שהה בכמה מועדים עם המתלוננת והשניים אף קיימו יחסי מין.

חקירה נוספת של המשיב התקיימה ביום 25/5/15 בשעה 15:17. הוא חוזר שוב על הטענה לפיה הוא והמתלוננת קיימו יחסי מין ביום שבו היא טוענת שפרץ הוויכוח האחרון ואומר שהמתלוננת משקרת כאשר היא טוענת שהוא אמר בעבר שהוא ינסה לאנוס את הילדה שלה.

המשיב נחקר שלישית ביום 26/5/15 שעה 18:35 ועיקר החקירה התמקד באיום הנטען בכתב האישום. הוא שוב מכחיש את הדברים וטוען כי המדובר בעלילת שווא. הוא מופנה לכך שהיו עדים שמסרו שהמתלוננת סיפרה להם על האיום, ועמדתו הייתה כי הוא יודע שהמתלוננת סיפרה לחברותיה שכך היה אך המדובר בשקר וכי הוא מעולם לא איים על המתלוננת או על הבת שלה ולא אמר שהוא יאנוס אותה.

הבת של המתלוננת נחקרה אף היא ביום 26/5/15. היא נשאלה אם היא יודעת על האיומים הנטענים בהתייחס אליה וטענה, כי היא לא שמעה את האיומים בעצמה ורק שמעה על כך מאמא שלה, המתלוננת (שורות 17 עד 18). היא אף מסבירה בהמשך שהיא לא הייתה נוכחת בזמן אותו ויכוח כי זה היה "ביום ראשון בערך לפני 3 שבועות או חודש" והיה זה לאחר שהיא כבר חזרה לפנימייה ונודע על כך לאחר שהמתלוננת התקשרה אליה וסיפרה לה ואף נודע לה שהמתלוננת סיפרה על כך לעובדת הסוציאלית. יחד עם זאת, היא מאשרת שאכן היה אירוע שבמהלכו התעורר ויכוח לגבי השלט ושבמהלכו המשיב תפס את היד שלה ולשיטתה, ברור שהאם "תעשה מזה סיפור" וכי המתלוננת פרנואידית מאד ודואגת לשלומה בשל העבר הפלילי של המשיב.

לאור כל האמור מעלה, עולה כי אכן קיימים סימני שאלה לגבי התשתית הראייתית, כפי שקבע בהמ"ש קמא, ומהימנותה של המתלוננת תתברר במהלך ניהולו של התיק העיקרי, אך קיימות ראיות לכאורה לצורך השלב בו אנו נמצאים.

היות וכך, ברור שאף קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות ולו לאור העובדה שהמדובר בפגיעה נטענת בבת של המתלוננת שהיא קטינה ולו לאור העובדה שהמדובר באיום לגבי פגיעה מינית קשה.

בכל הנוגע לעבר הפלילי של המשיב, יש לראות כי הוא הורשע בינואר 2014 בעבירה של הפרת הוראה חוקית אשר בוצעה בשנת 2013; הורשע בנובמבר 2013 בעבירה של איומים ותקיפת בת זוג אשר בוצעה אף היא בשנת 2013; הורשע בשנת 2012 בעוד עבירת איומים ותקיפת סתם כלפי בת זוג אשר בוצעה בשנת 2012; הורשע בשנת 2010 בעבירה של איומים אשר בוצעה בשנת 2010 וקיימות עוד הרשעות רבות לגבי השנים 1998 ומוקדם לכך בעבירות

מסוגים שונים, לרבות כמה וכמה עבירות איומים נוספות, עבירות של תקיפה, לרבות תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירות מין.

עוד יש לראות כי לאחר השמעת האיום הנטען, המתלוננת אמנם כנראה לא כל כך פחדה שהמשיב יפגע בה עצמה (כיון שנפגשה עמו ביוזמתה כמה פעמים) אך היא כן דאגה להגן על הבת, בכך ששלחה אותה לירושלים - ויש בכך אינדיקציה לכך שככל שהאיום הושמע, וככל שהוא נועד להפחיד - אזי ש"המטרה הושגה".

בנוסף, יש אף לייחס משקל לכך שהמשיב מסוכן במובן מסוים אף לאור העובדה כי ניסה לפגוע בעצמו על ידי חיתוך. גם לגבי נושא זה גרסתה של המתלוננת בעייתית, שכן היא טוענת שהדבר בוצע בבית שלה באמצעות סכין ואילו המשיב טוען שזה היה בחוץ בעזרת שבר זכוכית - אך שניהם מסכימים שהאירוע התרחש, ולא נסתרה טענת המתלוננת לפיה היא חבשה את היד המדממת בעזרת מגבת, הזעיקה שכן שיסייע לה, ואפשרה למשיב להישאר באותו הלילה בבית שלה כי "ריחמה עליו". גם אירוע זה מלמד על כך שמצד אחד, המתלוננת מכניסה את המשיב לבית שלה, לאחר האיום הנטען, ומצד שני - שההתנהלות של המשיב אינה צפויה - ואף ביתה משפט קמא היה בעמדה שהאירוע הנ"ל מלמד על מסוכנות.

נשאלת עתה השאלה, אם ניתן לאיין את המסוכנות בחלופת מעצר.

עקרונית, ניתן לאיין את המסוכנות בחלופה במקרה זה, וזאת הן לגבי האפשרות שיושמעו איומים נוספים, והן בכל הנוגע לאפשרות של מימוש האיום. מסקנה זו מתחייבת במיוחד לאור האמור לעיל לגבי הקושי הראייתי.

אלא שאינני בטוחה שהחלופה שהוצעה מהווה מענה הולם ולו לאור העובדה שהמדובר בחלופה בביתה של הבת בטירת הכרמל, בסמוך למקום מגוריה של המתלוננת, המדובר בחלופה אשר אינה מחייבת את ההימצאות של המשיב בתוך הבית אלא ההיפך, מאפשרת לו להסתובב ביחד עם הבת ברחבי טירת הכרמל בכל שעות היום ואינני סבורה כי פיקוח צמוד של הבת למשך 24 שעות למשך פרק זמן עתידי ממושך, הינו ישים וריאלי.

עוד יש לראות, כי אין לתת משקל לטענה, לפיה הקטינה, הבת של המתלוננת, לא יוצאת הביתה לטירת הכרמל מהפנימייה אלא נוסעת לבית של הסבתא בירושלים בבחינת טענה שיש בה כדי לאיין את המסוכנות (דהיינו, שאין חשש למימוש האיום כיון שהקטינה נמצאת רחוק). אינני סבורה שהקטינה צריכה להיות "בעונש" על מנת לאפשר את שחרורו של המשיב בתנאים מקילים. הקטינה יכולה להיות מסוגלת לחזור לבית של אמא שלה, המתלוננת, בטירת הכרמל, ואינה חייבת לצאת "לגלות" בירושלים אל בית הסבתא.

בנוסף, יש לראות כי המפקחת, הבת של המשיב, הורשעה בעצמה בעבר בעבירות דומות, ואמנם הרשעה בודדת אינה שוללת לחלוטין את האפשרות לשמש כמפקח - אך לאחר קריאת החקירה של המפקחת בבית המשפט, אני לא בטוחה שהיא תוכל לשמש כמפקחת בלעדית לאורך זמן.

אשר על כן, יש להמשיך את הבירור לגבי טיב החלופה, לרבות את האפשרות להוסיף פיקוח נוסף ואולי יש אף לשקול הפקדה כספית מסויימת - על מנת להרתיע את המשיב מלשקול לבצע שוב את העבירה הנטענת, ולא די להסתפק בחתימה על התחייבות של המפקחת בלבד.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ה, 15 יוני 2015, בהעדר הצדדים.